

[Ib Nørlund]

noget, som man med et nyopfundet udtryk kalder »borgernes Europa«, hvem der nu synes, at dette udtryk klinger vel i ørerne.

Det næste er, at rapporten sætter ekstra klem på det udenrigspolitiske samarbejde, altså det, som man i sin tid forsikrede ikke hørte hjemme i EF. Det hedder i rapporten:

»Vores stater gør sig det således efterhånden til en vane at handle i fællesskab og udtale sig med én stemme.«

Der var engang – og det kan hr. Erhard Jakobsen godt høre efter, for han har åbenbart glemt nogle af tingene – hvor man beskyldte EF-modstanderne for alt muligt grimt, når de gjorde opmærksom på dette med den ene stemme. Det må erkendes, at udenrigsministeren nu har lært at tage den til sig, men han forbigik det følgende i rapporten, som han altså selv er medforfatter til, nemlig:

»Denne indstilling fører gradvis til, at der stræbes efter en fælles udenrigspolitik, som vil blive en af den europæiske unions bestanddele.«

Udenrigsministeren siger blidt, at det udenrigspolitiske samarbejde foregår på et andet retsgrundlag end EFs; der står intet om det i Romtraktaten. Netop. Men skulle man så ikke mærke sig, at så har det heller ikke nogen argumentationskraft, når man vil berolige over for mistanker om, at EF-unionen også skal gøres til en militærunion, med at henvise til, at der ikke står noget om militær i Romtraktaten?

Når udenrigsministeren, hvad det udenrigspolitiske angår, vil gøre sig til af, at han har bidraget til, at EF, som han siger, øger presset mod Sydafrika, så må frimodigheden forbløffe, synes det mig, for den justering af Danmarks Sydafrikapolitik, som udenrigsministeren har foretaget i efteråret, har netop været et ryk til højre for at sige det kort.

Et tredje punkt fra rapporten angår, hvad man kalder udviklingen af fællesskabsinstitutionernes beføjelser og effektivitet, og der siges herom:

»Styrkelsen af det europæiske institutionelle apparat bør fortsætte i fremtiden.«

Man fremhæver endnu en gang Tindemans' rapport, som ikke er så død, som man undertiden gerne vil fortælle. Dette må dog være af interesse for regeringspartiet, hvis kongres trods alt fik vedtaget, at institutio-

nerne ikke skulle ændres eller kompetencen mellem dem forskydes.

Endelig kan det bemærkes, at man stadig væk ser EF-valgene som en drivende kraft til denne institutionsstyrkelse. Kommissionens rapport siger rent ud:

»Vi« – altså Kommissionen – »bør gøre alt for at sikre et godt udfald af disse valg. Kommissionens program for det nærmeste år vil blive udarbejdet under hensyntagen til dette.«

Så ved man det.

Jeg bemærkede, at udenrigsministeren og også den socialdemokratiske ordfører udtrykte en vis glæde over, at man havde udsat disse valg, det havde mange udmærkede konsekvenser. Ja, det kan vi da også være glade for, men faktisk var det i de forrige debatter os, der opfordrede ministrene til at udsætte valgene. Og når man nu er i gang med det, hvorfor så ikke gå videre? Hvis man nu udsætter dem én gang til, så får man jo endnu mere lejlighed til at befæste fremskridtene, eller hvad det var, udenrigsministeren sagde i den forbindelse.

Under hele denne udvikling, som man faktisk har forpligtet sig over for, fordi disse rapporter er rapporter afgivet i fællesskab og med tilslutning fra alle regeringer, også den danske, hvad bliver det så til med at hævde påtrængende danske interesser i jubelhalvåret, f. eks. afskaffelsen af de monetære udligningsbeløb, som var det stolte flagskib i regeringens politik inden for EF i 1977, indtil den altså capsizede på den mindst glørværdige måde til sidst? Jeg bemærker, at udenrigsministeren endda har opblødt sine formuleringer med hensyn til denne afskaffelse, og Rådets rapport fra december måned lover da også kun, at der skal foretages en ny gennemgang af disse problemer. Det er, ligesom om man har hørt det før.

Men inden man nu kaster sig ud i hele jubileringen, så kunne der i og for sig nok være grund til at se på, hvad der egentlig er kommet ud af det igennem de 5 år, som er gået. Jeg skal ikke her forsøge på at gøre et samlet regnebræt op, men prøv bare at se på én ting: hvad er det blevet til med landets produktive kræfter? Flere end nogen sinde går arbejdsløse. Den skibsværftsindustri, som engang var landets største og ofte fremhævede stolthed, går i afvikling og vil yderligere blive reduceret efter de EF-direktiver, som er